

Adını Bilmeden

– mesakin · 03 Nisan 2026

Bilmiyorum gerçekten...
Öyle miydi?
Yoksa ben mi öyle gördüm seni?
Gözümde bir masal gibiydin,
Belki de sadece
Bana öyle göründün...

Yıldızlar sönük kaldı yanında,
Ay, utancından başını eğdi.

Kalbimi titreten neydi?
Güzelliğin mi,
Yoksa içimde büyüyen
sessiz bir yangın mıydı?
Bilmiyorum...
Unutamıyorum seni,
Zamana yenilmiyor bu his.
Sebebini de bilmiyorum.

Beni bir muma çevirdin;
Sessizce yandım...
Ama anlatamadım.
Bir şiir yazmalıydım sana,

Öyle bir şiir ki
Rüzgâr adını fısıldamalıydı,
Geceler benimle dile gelmeliydi.
Ay bile dayanamayıp
Kaymalıydı gökyüzünden...
Sen, bilmeden hissetmeliydin beni.

Kalbin, kalbimle aynı anda atmalı,
Bir sebep aramalıydın içinde.
Habersizce...
Bir gün durup dinlemeliydin kalbini,
Ve "kim yazdı bunu?" diye
İçinden haykırmalıydın.
Ben olmayacaktım yanında,
Ama içinden bir parça
Beni tanıyacaktı.
Adımı bilmeden,
Sesimi duymadan...
Yine de
Beni bulacaktın.

Ve ben...
Uzaktan izlerdim seni.
Belki o zaman dinerdi
İçimdeki bu yangın.
mesakin-03/04/2026